

Em Lớn Lên

Em lớn lên đất nước đã “yên bình”,
Không tiếng súng, đạn bay hay pháo nổ,
Chẳng còn cảnh những người dân đói khổ,
Ăn bo bo độn khoai sống qua ngày.
Em yêu Bác với trái tim thơ ngây,
Em yêu Đảng với tâm hồn khờ dại.
Yêu tất cả những gì là “vĩ đại” !
Mác-Lê Nin soi sáng lối em đi...
Nhưng từ khi tuổi mười tám qua đi,
Em ngỡ ngàng hiểu ra bao sự thật,
Những trang sử hào hùng vào bậc nhất,
Là trò lừa của thế kỷ mà thôi!
Đất nước này ngày càng thấy xa xôi,
Khi quyền lực không thuộc về dân chúng,
Khi Đảng nắm trong tay quyền tham nhũng,
Quyền hy sinh biển đảo của cha ông.
Đất nước này độc lập nữa hay không?
Khi giặc Tàu tràn lên khắp bờ cõi,
Khi chính quyền chẳng buồn cất tiếng nói,
Chỉ ngồi im nhìn dân chúng làm than.
Dân tộc này sinh khí đã tiêu tan,
Nợ chồng nợ dân ngóc đầu không nổi.
Quan tham lam dờ toàn trò bỉ ổi,
Vẽ công trình, vẽ dự án mà xơi.
Rồi lòng dân oán hận khắp muôn nơi,
Đòng ngập mặn, biển phơi đầy xác cá,
Sông đã cạn và rừng thì hết lá,
Dân đói nghèo mà Đảng vẫn quang vinh!
Kẻ hiền tài bỏ đất nước điêu linh,
Đi tìm chốn yên bình nơi xứ lạ.
Kẻ ở lại lặng thinh như sỏi đá,
Ai cất lời Đảng đàn áp không tha.
Việt Nam ơi lịch sử ngàn năm qua,
Đổ máu xương giữ vẹn toàn đất nước.
Dù khó khăn vẫn tiến về phía trước,
Để bây giờ sông núi vọng ngàn xưa?

(Fb Nguyễn Thuỳ Linh)

Tôi yêu nhất, quý nhất là sự trung thực,
ghét nhất, giận nhất là sự giả dối ...

